

Entrevista Genís Sinca Autor d'«El cavaller Floïd», la biografia de l'empresari i mecenes cultural i activista Joan Baptista Cendrós

“Cendrós no va voler pertànyer al ramat”

Igor Llongueres
SANT JUST DESVERN

El periodista i escriptor Genís Sinca va publicar al gener *El cavaller Floïd*, la biografia de Joan Baptista Cendrós, empresari de la popular loció. Cofundador d'Òmnium Cultural i recuperador d'Edicions Proa i Aymà Editora, va ser un dels mecenes i activistes culturals més importants que ha donat Catalunya.

Per què va decidir escriure la biografia de Cendrós?

Per primera vegada tenia una gran història que ho tenia tot per poder fer un bon llibre: pel personatge, que era força desconegut; perquè la gent enllaçaria el contingut del llibre amb l'èxit de la mítica ampolla Floïd, i per mi com a escriptor, que em permetria posar en ordre la multitud de tasques de mecenatge que va fer de manera narrativament atractiva, amena i apassionant com la història viscuda pel protagonista.

D'on surt Floïd i per què va tenir tant d'èxit?

Els Cendrós, el seu pare i els seus tiets, venen de Valls i s'instal·len a Barcelona. A la rebotiga creen el Floïd, que provoca una saccjada molt forta a la societat. Canvia la higiene dels homes, la manera d'anar a la bar-

Genís Sinca mostra una ampolla de la loció postafaita Floïd als estudis d'El Punt Avui Televisió ■ PEP PADRÓS

beria, la manera d'entendre la imatge de l'home, que passa a fer bona olor. Això permet encarrar-se a la vida d'una manera més moderna. I la paraula moderna és molt important en aquesta història. Cendrós, que ha fet molts diners amb el Floïd, s'adona que, en aquell context tan gris del franquisme, l'única solució, la seva arma, no pot ser cap altra que els llibres, la cultura. En aquell moment que la cultura catalana vol ser arrasada apareix un personatge que en-

terra una autèntica fortuna empenyent campanyes de mecenatge de tot tipus.

És un dels cinc fundadors d'Òmnium Cultural.

Quan el lector arriba en aquest capítol ja s'ha carregat d'una energia molt positiva per entendre que la fundació d'Òmnium és conseqüència d'un gran patiment i de la voluntat de fer una cosa col·lectiva. En Cendrós és modern, internacional, col·lectiu. Vol fer una obra col·lectiva

perquè tothom pugui ajudar, promocionar, la cultura catalana. Des de la societat civil.

Què és el que més l'ha fascinat del personatge?

La biografia té la llavor de la supervivència molt ficada endins. El fet que els pares s'hagin hagut de traslladar del poble a la ciutat i tirin endavant el negoci es produeix amb un gran esforç personal. Vivien sobre la fàbrica, al carrer Rocafort. Tota la casa feia olor de Floïd! Van fer olor

de Floïd tota la seva vida. Catalunya s'ha creat en gran part per aquesta gent i el seu esperit, els botiguers, els artesans, tota aquella part menestral. Encara que el definim com un industrial, té sempre aquesta llavor de supervivent. No li dona la gana de veure la seva cultura esclafada. Com a integrant del que es considerava la burgesia catalana, no li dona la gana de fer el que fan altres empresaris, d'actuar amb una ambigüitat sota el franquisme que ha acabat fent molt mal, i s'hi rebel·la d'una manera molt clara i vehement.

He fet més de seixanta entrevistes. És una biografia molt viva, una història que no havia estat explicada

És una qüestió de personalitat. Cendrós no va voler pertànyer al ramat.

Deu setmanes després de la presentació al Teatre Romea, el llibre segueix entre els més venuts de no-ficció en català i ja n'ha sortit la quarta edició.

S'esperava aquesta resposta? S'està normalitzant que una biografia també pugui convertir-se en supervendes i en un llibre que es pot llegir com una novel·la o un assaig. Em fa especial il·lusió perquè m'hi he trencat les banyes. He entrevistat més de seixanta persones. És una biografia molt viva, una història que no havia estat explicada.

Críticateatre

Jordi Bordes

Mouawad commou, amb 'llicències' poètiques

Boscós

Director: Oriol Broggi
Divendres 7 d'abril (fins al 14 de maig), a la Biblioteca de Catalunya

Mouawad bressola la tragèdia, l'acarona i la fa humana i dòcil. Però potser en aquest treball carrega massa idees (com per tancar la tetralogia), insistint amb

les rèpliques, de forma poètica. El que sobta de *La sang de les promeses*, finalment, és que són repeticions de diferents personatges amb massa lleus punts de variació. Mouawad necessita despendre's d'aquest to i trobar nous horitzons. Perquè la repetició pot caure perillosament en un melodrama

dolorós previsible per a l'espectador.

Oriol Broggi s'ha convertit en el principal defensor de la dramaturgia de Wadji Mouawad. El director sap traslladar, amb un repartiment d'actors condensat, l'epopeia constant dels personatges. En aquesta peça, l'autor s'atreveix a traçar una tra-

ma que es remunta a set generacions. Una recerca aparentment tan innecessària com tràgica. Però en aquesta peça hi ha punts que es desajusten, i Mouawad es refugia en la poètica per justificar-ho. Per agafar aquestes dreces no caldria tanta exhibició de drames generacionals, de filles nascudes fruit

d'alguna violència i d'abandonaments forçats. El jeroglífic emocional en realitat domina sobre les relacions dels personatges. El que compta, sí, és el dolor, l'educació des de la incomprensió i, finalment, la redempció.

El treball actoral funciona com un rellotge. Amb alguns recursos comptats

(com la projecció del bosc de les Ardenes), transporten els espectadors a un escenari panoràmic en què les escenes s'encadenen (quan se'n tanca una, ja arrenca l'altra, com un circ de dues pistes). Tot i el garbuix dels personatges (molts actors els doblen o triplen), s'intueix prou bé la trama de la tragèdia. ■